

[Jørgen Jørgensen (Løjre).]

punkt fra dansk side meget vel kan begrundes. Nægtter Atlantpagtlandene Danmark denne velbegrundede udsættelse og skulle konsekvensen derfor blive, at vort medlemskab i NATO ophørte, ville mange her i landet føle dette som en lettelse.

Danmark ville jo ikke af den grund føle sig uden ansvar eller forpligtelse overfor demokratierne i verden, vi ville føle os solidariske og forpligtede til fremdeles at arbejde for freden og friheden overalt, hvor der var mulighed derfor. Jeg tror, jeg har ret til at sige, at der lever i mange danskes sind en længsel efter den dag, da tanken om nordisk fællesskab, også udenrigspolitisk og forsvarsmæssigt, kunne blive til virkelighed. Jeg kan også her henvise til, hvad venstrebladet „Fyns Tidende“ skriver den 14. oktober om det nordiske:

„Den tid kan komme, da man bliver mere og mere klar over, at netop i et virkeligt nordisk fællesskab findes den sikreste vej til bevarelsen af nordisk frihed og fred.“

Og bladet siger videre:

„Vi har sagt det een gang og gentager det — der er meget, som vil smuldre i nordisk samarbejde, hvis vi ikke har lov til at bevare dette vort største og inderligste håb.“

Jeg kan ord til andet give tilslutning til, hvad dette store venstreblad her skriver.

Jeg vil yderligere henvise til, hvad udenrigsministeren i det socialdemokratiske ministerium udtalte, da Atlantpagten blev vedtaget. Gustav Rasmussen sagde, at man havde gjort, hvad man kunne, for at tilvejebringe enighed om et nordisk forsvarsforbund. Det lykkedes ikke. Men, fremhævede ministeren, skulle der senere vise sig mulighed for et endnu snævrere samarbejde end hidtil mellem de nordiske lande, vil regeringen være opmærksom på den og søge den udnyttet. Det er stadig regeringens opfattelse, at et skandinavisk forsvarsforbund ville være den løsning, der tjente Danmarks og Nordens og i virkeligheden også andre landes interesser bedst. „Fyns Tidende“ citerer denne udtalelse og føjer hertil: vi siger rent ud, at vi i dag har den samme mening, som landets udenrigsminister for 5 år siden gav tilkende.

Jeg håber, regeringen stadig har i tan-

kerne, hvad ministeriet Hedtofts udenrigsminister i 1949 gav udtryk for. Jeg kan sige som min mening: det vil være en lykkelig dag, den dag mulighederne for en ny dansk udenrigspolitik på fælles nordisk grundlag foreligger. Det ville formentlig tillige åbne perspektiver i dansk politik i det hele taget, der kunne blive af skelsættende betydning for samfundsudviklingen i vort land.

Den beslutning, folketinget står overfor at skulle træffe, følges med den allerstørste opmærksomhed overalt i det danske folk. Jeg tror, det er berettiget at sige, at der i store kredse af befolkningen er usikkerhed og ængstelse overfor det, som er ved at ske med Tysklands genoprustning og Tysklands optagelse i Atlantpagten. Gennem alle ordførertaler her i dag er det kommet stærkt til udtryk, og min opfattelse bygger jeg dels på, hvad der i denne tid skrives i pressen, dels på de mange henvendelser, der fremkommer til folketinget om Tysklands-spørgsmålet, og om at folkets mening bør høres, før beslutning træffes.

De henvendelser, der fremkommer i disse dage, er ikke henvendelser af den almindelige karakter, vi så ofte ser; de er et spontant udtryk for, hvad der rører sig i befolkningens sind. Det er tilkendegivelsen af, at et bredt udsnit af befolkningen fra alle samfundsklasser og ud over alle partiskel anråber folketinget om ikke at træffe forhastede beslutninger, men give sig tid til at tænke sig om. Sidst i dag har jeg set foreligge for folketinget en adresse, hvori borgere i København, bl. a. unge akademikere og arbejdere, advarer mod tysk oprustning. Adressen, som er underskrevet med 1 000 navne, opfordrer til, at man ikke forhaster sig, men giver sig tid, inden man tager en endelig beslutning om Danmarks stilling til Tysklands optagelse i Atlantpagten.

Ved så alvorlig en afgørelse som den, der forestår, vil det ikke være tilrådeligt for regeringen og de tre partier, der støtter den, at sidde de synspunkter, der i disse dage kommer til udtryk fra befolkningen, overhørig. I den situation, der foreligger, under den usikkerhed, der råder, og under hensyn til den rækkevidde og de konsekvenser, beslutningen kan få, opfordrer jeg regeringen til at søge sagens afgørelse udsat og